

Tapasztalatok · hírek *üzenetek gyermekeknek*

**A gyermektanítók részére,
2015/III**

TARTALOM

Timor

- 4 Két bátor kislány / július 4.
- 6 A legjobb tanuló / július 11.
- 9 Isten megsegít / július 18.

Sri Lanka

- 10 Fényes világosság / július 25.
- 12 Földi paradicsom / augusztus 1.
- 14 A nagy, sárga kamion, 1 rész/ augusztus 8.
- 15 A nagy, sárga kamion, 2 rész/ augusztus 15.

Banglades

- 17 Megváltozott élet / augusztus 22.
- 19 A képtekercses ember, 1. rész / augusztus 29.
- 21 A képtekercses ember, 2. rész/ szeptember 5.
- 22 Kinek az Istene hatalmasabb? - 1. rész / szeptember 12.
- 23 Kinek az Istene hatalmasabb? - 2. rész / szeptember 19.

Segédanyag

- 25 Tizenharmadik szombati műsor / szeptember 26.
- 28 A következő negyedévre tervezzük
- 28 Ételreceptek

III. negyedév

Kedves szombatiskolai vezető,

Ebben a negyedévben a Dél-Ázsiai – Csendes-óceáni Divíziót mutatjuk be nektek, amelyhez a következő államok tartoznak: Banglades, Brunei, Kambodzsa, Indonézia, Laosz, Malaysia, Mianmar, Pakisztán, a Fülöp-szigetek, Szingapúr, Sri Lanka, Thaiföld, Kelet-Timor és Vietnám. Ezekben az országokban együttvéve majdnem 800 millió ember él, köztük 1.2 millió az adventista hívő.

SAJÁT SZAVAKKAL ELMONDOTT TÖRTÉNETEK

Szinte az összes történet, ebben a negyedévben, közvetlenül a néptől jön - saját szavaikkal mesélik el nektek a tapasztalataikat. Remélem, hogy e történeteket hallgatva, a gyermekekkel együtt isteni ihletést nyertek olyan tevékenykedésekre, amelyeket e személyek életében láttok.

Kihívásaink

Kelet-Timor egy fiatal állam. Függetlenségét 2002-ben nyerte el. Ennek a szigetállamnak a területe 15,007 km². A hivatalos nyelve a portugál és a tétum. Emellett még az angol és az indonéz nyelvet is használják. Az ország lakosságának nagy része római katolikus. Az adventista hívőknek gondjuk van a vallásszabadság megvalósításával.

Sri Lanka egy szigetállam, India partjaitól délre. Az ország legszentebb helye az Ádám-csúcs. A zarándokok este gyertyákkal indulnak el a csúcs felé, hitük szerint: Buddha nyomában. Minden dél-ázsiai ország között Sri Lankán a legmagasabb az írástudók száma, 92%.

Bangladesnek 163 millió lakosa van, így a világ nyolcadik legnépesebb országa. A fővárosa Dakka, amelynek 15 millió lakosa

van, ezért a világ egyik legnagyobb városa. A lakóságnak több mint 30%-a szegénységben él, habár az életszínvonal növekvőben van.

Adománygyűjtő eszköz

Gyermekeink terve ebben a negyedévben: asztalok beszerzése a Kelet-Timori iskolánk számára. Keressetek egy képet egy üres tanteremről. Újságokból, folyóiratokból, reklámlapokból vágjatok ki képeket asztalokról, székekről, és minden szombaton, adakozáskor, ragasszatok fel egy-egyet.

(Megjegyzés: Ha részt vesztek a San Antonióban megtartandó GK konferencián, látogassatok el az Adventista Misszió standjához, hogy átvegyétek a szép adakozásgyűjtő kasszácskákat. Örülni fogunk a találkozásnak.)

Adakozás lehetőségek

E negyedév 13. szombati adományai hozzájárulnak:

- Egy nemzetközi adventista iskola felépítéséhez Kelet-Timor fővárosában, Diliben.
- Egy adventista imaház felépítéséhez a Lakpahama-i középiskola és egyetemünk területén.
- Egészségügyi középiskola számára egy épület a Gazipurui orvosi egyetem területén.
- Gyermekeink terve: asztalok beszerzése a Kelet-Timori iskolánk számára.

2015. július 4.

1. KÉT BÁTOR KISLÁNY

Febrinának hívnak. Jézusról Márkus nagybácsitól hallottam. Büszke vagyok rá, mert ő az, aki elvezetett engemet az adventista egyházba. Vele kezdtem tanulmányozni a Bibliát, amikor ötödikes tanuló voltam, majd egy évre rá meg is keresztelkedtem. Boldog voltam, és élvezettel olvastam a Bibliát, mert abban minden igaz.

Nálunk, vasárnap kivételével, minden nap van tanítás. Miután megkeresztelkedtem, nem jártam tovább szombaton az imaházba, mert megtanultam, hogy a szombat Istennek szent napja.

A középiskolában azonban felfigyeltek rám. Egyszer behívtak az irodába. A tanárok megkérdeztek: „Te miért nem jársz szombatonként a tanításra?”

„Azért, mert szombatonként a templomban vagyok“, válaszoltam nekik. Miután még mást is elmondtam nekik a szombatról, nagyon megharagudtak rám és azt mondták, hogy kidobnak az iskolából, ha nem fogok szombaton is bejárni.

Otthon imádkoztam a problémám megoldásáért. Megkértem a gyülekezetet, hogy ők is imádkozzanak a tanárimért. A következő szombaton mégsem mentem el az iskolába, és ki is dobtak.

A bibliavers, amely segít nekem abban, hogy erős maradjak, a Máté 6,33-ban található: *„Hanem keressétek először az Istennek országát és az Ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek”*. Ez az igehely sokat segít nekem, mert emlékeztet arra, hogy Istent tegyem az első helyre, ő pedig majd gondoskodik rólam.

Munkavállalás

Miután nem járhattam iskolába, egy ideig otthon voltam. A hitestvérek továbbra is imádkoztak értem Istentől erőt kérve a számomra. Nem sokkal később meghívtak dolgozni egy nem messzire levő üzletbe, amelynek a tulajdonosa adventista hívő, ezért szombatonként zárva tartott.

Az üzletben nekünk még az a célunk, hogy az embereknek bemutassuk Jézust. Ezt például úgy tesszük, hogy nem árusítunk alkoholt és cigarettát. Amikor a vevők ilyen árucikkek után érdeklődnek, elmondjuk nekik, hogy azért nem tartunk, mert ezek a dolgok a Biblia szerint károsítják egészségünket, melyre vigyáznunk kell, hiszen a testünk az Istennek temploma. Naponta sokan keresnek nálunk ilyen árucikkeket.

Imádkozom azért, hogy továbbtanulhassak. Imádkoztatok ti is azért, hogy Kelet-Timorban nemsokára megnyithassuk az adventista iskolát. De bármi történjék az életemben, még ha nagy kísértések jönnének is, eldöntöttem, hogy Jézust fogom követni.

Kivetették a családból

Helénának hívnak, és Jézusról a misszionáriusoktól hallottam, akik ellátogattak a falumba. A misszionáriusok nagyon figyelmesek voltak és sok jót cselekedtek a faluban, például segítettek kitakarítani a falut, jobb utat csinálni, kijavítani és tatarozni a falu kunyhóit. Mindig figyeltem, hogy mit csinálnak, és szinte naponta csatlakoztam hozzájuk a tevékenységükben.

Munka közben a misszionáriusok meghívtak a Biblia tanulmányozására. Két teljes hónapig tanulmányoztunk, amikor elhatároztam, hogy megkeresztelkedek. Nagyon örültem az igetanulmányozási lehetőségnek, mert így az életben valami újat is megtanulhattam. Az igetanulmányozásra ösztönző bibliaversem ez volt: „*Kérjétek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitvatik néktek*“ (Mát 7,7). Arra tanítottak bennünket, hogy jöjjünk Jézushoz és forduljunk Hozzá imában. Ezért, amikor csak valamilyen gondom van az életben, mindig erre a bibliaversre gondolok.

Mielőtt elkezdtem tanulmányozni a Bibliát, a családom és a rokonok is nagyon szerettek engemet. Amikor azonban elfogadtam Istent, akkor nagyon megharagudtak és többé látni sem akartak. Kérlek titeket, imádkozzatok a családomért – különösen a szüleimért, hogy egyszer ők is megismerjék Jézust. És kérlek még benneteket, imádkozzatok a kelet-timori adventista iskoláért. Köszönjük.

2015. július 11.

2. A LEGJOBB TANULÓ

Az általános iskola első osztályától kezdve együtt voltunk, de akkoriban Mariano mindig nagy bajkeverő volt, és senkivel sem barátkozott. Amikor azonban egyik összel ismét elkezdtük az iskolát, Mariano megváltozott – valami történt vele. Valójában alig ismertem rá, mivel most egészen gyengéd jelleme volt.

Mindig neki és nekem volt a legjobb eredményünk az osztályban. Ezért megválasztottak bennünket az osztály vezetőinek. Mariano volt az osztályelnök, én meg a helyettese. Ez azt is magába foglalta, hogy

– amikor valamelyik tanár nem tudott eljönni – nekünk kellett az órát megtartanunk.

Ilyenkor Mariano kihasználta az alkalmat, és mielőtt hozzáfogott, mindig beszélt az egész osztály előtt Istenről. Nekem tetszettek ezek a történetek, ezért megkértem, hogy amikor nincs tanár az osztályban, mindig meséljen nekünk a Bibliából.

Azonban egy idő után féltékeny lettem Marianóra. Észrevettem, hogy annak ellenére, hogy szombatonként soha nem járt iskolába, mégis mindig jó jegyeket kapott. Még többet tanultam, és minden tölem telhetőt megtettem, de soha nem sikerült öt felülmúlnom. Mindig ő volt az első.

A legokosabb diák

A nagyapám varázsló, ezért egyszer megkértem, hogy csináljon valamit, hogy jobban tanulhassak. Kaptam tőle valamilyen varázsitalt és azt mondta, hogy ez segíteni fog nekem abban, hogy a legjobb jegyeket kapjam a tudásfelmérőkön. Azonban még így sem sikerült. Mariano mindig jobb volt.

Egyszer aztán elhatároztam, hogy megkérdezem Marianót, hogyan sikerült megváltoznia, és az osztály legjobb tanulóává válnia. Azt mondta, hogy Isten, és a Biblia tanulmányozása segített neki. Amikor ezt meghallottam, nagyon boldog voltam, mert tudtam, hogy van otthon egy Biblia, amely édesanyámé volt.

Hazamentem és megpróbáltam olvasni a Bibliát, Mózes első könyvének első fejezetétől. De csakhamar belefáradtam, mert semmit nem értettem belőle. Másnap, amikor ismét találkoztam Marianóval az iskolában, megkérdeztem tőle, hogyan tanulmányozhatta a Bibliát? Mondtam, hogy megpróbáltam olvasni, de nem értettem, amit olvastam.

Együttes tanulmányozás

Mariano mosolygott és azt mondta: „Ha valóban szeretnéd tanulmányozni a Bibliát, eljövök hozzád, és majd együtt fogjuk tanulmányozni”.

Beleegyeztem. Tehát órák után tanulmányoztuk a Bibliát. Két héttel később, a szomszédjaim megkérdezték, mit csinálok ezzel a sráccal

minden délután. „Együtt tanulmányozzuk a Bibliát. Szívesen látunk benneteket, csatlakozzatok hozzánk.”

Erre nagyon megharagudtak. Azt mondták nekem, hogy hagyjam abba a Biblia tanulmányozását, de úgy döntöttem, hogy mégis folytatom. Anyám nem tudott erről a napi igetanulmányozásról, mert mindig házon kívül volt, Diliben, a munkahelyén. Amikor meghallotta, hogy tanulmányozom a Bibliát, és azt tervezem, hogy megkeresztelkedek, mérges lett, mondván, hogy kidob a házból, ha adventista leszek.

Imádkoztam a problémám megoldásáért és a gyülekezetet is megkértem, hogy imádkozzon. És akkor a nagyszülők elmesélték édesanyámnak, hogy megváltoztam, és hogy sokkal jobban nézek ki, meg sokkal jobban viselkedek. A nagymama azt mondta, hogy „jó kislány” lettem, már nem beszélek csúnyán és nem vagyok neveletlen. Amikor a nagyszülők édesanyám elé terjesztették, milyen változásokat észleltek nálam, ő megértette és elfogadott. Már nem haragudott rám.

Kidobták az iskolából

A keresztségem után a barátaink és osztálytársaink nagyon barátságatlanul viselkedtek nem csak Mariano, hanem én irántam is. Tudniillik már én sem jártam szombatokként iskolába. És akkor a tanárok az összes vizsgát áttették szombatra, és persze nem akartak senkivel kivételezni, ezért hamarosan mindkettőnköt kidobtak az iskolából, az előírások be nem tartása miatt.

De volt a közelben egy iszlám iskola felvett minket, és mi minden szombatprobléma nélkül tovább tanulhattunk. Mariano és én mindig is a legjobb tanulók között voltunk az osztályban, sőt még magasabb osztályzatokat kaptunk, mint korábban.

Miután lediplomáztam, úgy döntöttem, hogy voluntőr leszek az 1000 misszionárius (több információért: www.1000mm.info) mozgalomban, és egy jó indonéz társam van. Kérlek, imádkozzatok értem, hogy hű maradhassak a keresztyéni elvekhez, különösen a falusi környezetek kihívásai között, ahol dolgozunk.

2015. július 18.

3. ISTEN MEGSEGÍT

Lindának hívnak, és 8 éves vagyok. A helyi általános iskolába járok. A fivéremet Oclesiunak hívják, a húgomat Gabriellának. Mindnyájan iskolások vagyunk. Szombaton nem megyünk az iskolába, mert édesanyánk megtudta, hogy a szombat Isten különleges napja. Minden szombaton keresnek bennünket a tanítók, de mi soha nem vagyunk az iskolában.

Egyszer mind a hármunkat behívtak a tanáriba. A tanáraink megkérdezték: „Miért nem jártok szombatonként iskolába?” Így szoltam: „Adventisták vagyunk, és szombatonként az istentiszteleten vagyunk”.

Majd megkérdezték: „Mi az, hogy istentisztelet?” Elmondtam, hogy a szombat Isten különös napja az emberek számára, és ezt meg kell tartani. Ezt hallva a tanárok nagyon megharagudtak, ezért behívták a gyülekezet vezetőjét.

Az osztálytársaim is sokat kérdezősködtek a Biblia felől, és kérték, hogy meséljek nekik bibliai történeteket. Én minden történetet elmeséltem, amit csak tudtam. Az egyik barátom megkérdezte: „És miért nem jössz szombaton az iskolába?” Mondtam, hogy szombaton le kell állni a munkával, mert az Isten különös napja. Amikor Isten megteremtette a világot, Ő is megpihent szombaton, és elkülönítette a számunkra.

Habár a testvéreim és én nem járunk szombaton iskolába, tudom, hogy Isten támogat bennünket, hogy végül mégiscsak jó jegyeket kapjunk a bizonyítványba. A Bibliában írja: „Hanem keressétek először az Istennek országát és az Ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek” (Mát 6,33). Hiszem, hogy az iskoláztatásunkat illetően Istennek különösen jó terve van a számunkra.

Még csak arra kérlek benneteket, hogy ha imádkoztok, akkor a tanárainkért is imádkozzatok. Azt mondták, hogy nem vehetünk részt a záróvizsgán, mert szombatonként sosem vagyunk jelen az iskolában. Én most ezért imádkozok Istenhez. Isten mindent tud velünk kapcsolatban. És imádkozzatok még a gyerekekért. Nagyon örülnénk egy adventista iskolának, ahol nem lenne gondunk a szombattal.

Irónia története

És itt van még egy történet, amelyet egy kelet-timori kislány mesélt el nekünk.

Iróniának hívnak. Tizenegy éves vagyok és a hatodik osztályba járok. Szeretnék csatlakoznia az adventista keresztényekhez, és édesapámmal együtt tanulmányozni a Bibliát. Miután még többet is megtanulok a Bibliából, én is megkeresztelkedhetek. Nagyon örülök, hogy adventista családban élek, mert így jobban megismerhetem Jézust. Jézust mindenhova magammal viszem.

Szombaton nem járok iskolába, mert a szüleim megtanítottak a bibliai igazságokra, ezért az első osztálytól kezdve nem járok iskolába szombatonként.

Néha a tanártól kikapok és lekiabál, amiért nem vagyok szombaton az iskolában. S amikor megkérdezik, hogy miért nem mentem, elmondom nekik, hogy a 2Móz 20-ban azt írja, hogy a szombat az a nap, amikor Isten nem dolgozott, hanem elkülönítette azt, és mi ezen a napon imádjuk Őt. Ők meghallgatják, amit mondok, de mindig megbüntetnek érte.

A szüleimnek is beszélek az iskolai gondjaimról, és együtt imádkozunk. Néha elgondolkozok azon, hogy miért nincs még adventista iskola Kelet-Timorban? De most már tudom, hogy a tizenharmadik szombati adományok ebben a negyedévben a timori iskola felépítését támogatják! Kérlek, imádkozzatok értünk, és szívből köszönjük, hogy támogatjátok az iskolánkat – valóban nagy szükségünk van rá!

2015. július 25.

4. FÉNYES VILÁGOSSÁG

Abilasha egy hindu családhoz tartozik, amely Sri Lanka északi részén él. A családja sohasem szerette, illetve mindig kerülte a keresztényeket.

Mivel Abilasha apja iszákos volt, nem volt neki könnyű sem az iskolában, sem otthon. Ezért megkérte az édesanyját, hogy küldje el őt valamilyen távolabbi iskolába.

Abilashának volt egy nagybácsija, aki adventista keresztény volt, és aki néha meglátogatta őket. Amikor csak eljött hozzájuk, mindig

a Lakpahana (Sri Lanka világossága) elnevezésű iskoláról beszélt. Magyarázta, hogy az milyen jó iskola, és beszélt az iskolát körülvevő, szép környezetről.

Miután többször is beszélt nekik Lakpahanáról, édesanyja elhatározta, megengedi Abilashának, hogy folytassa a tanulmányait, annak ellenére, hogy nem szerette a keresztényeket, sem a keresztények Istenét. Így tehát Abilasha az észak-nyugati Putalamából elindult Sri Lanka központi részében található iskolába.

Változik a forgatókönyv

Az iskola területére érve, Abilashának azonnal megtetszett a csodálatosan szép és nyugodt környezet. Az iskolában megismerkedett Istennel, az ég és a föld Teremtőjével, és elkezdte megtapasztalni az Ő szeretetét. Az összes istentiszteleten ott volt, és egyre jobban érdeklődött Isten iránt. A Bibliát is elkezdte tanulmányozni. Nagy bátorítást talált a 23. és a 115. zsoltárban, amelyek nehéz helyzetben sokat segítettek neki.

Abilasha szeret imádkozni, és mindig imádkozik a családjáért. Különösen boldog volt, amikor meghallotta, hogy az apja sokkal jobban van, és hogy az imái meghallgatást nyertek. Hálás Istennek, hogy jó jegyei lehetnek az iskolában. Reméli, hogy egyszer majd orvos lesz belőle.

Abilasha szívesen besegít a Lakpahana közelében levő, szombatiskolai ágazatba, ahol a gyermekeknek bibliai történeteket mesél, és Jézusról meg az ő szeretetéről szóló énekekre tanítja őket. Már egy éve végzi ezt a munkát, és örül, hogy tovább folytathatja a szolgálatát.

Segíteni

A Lakpahana iskola egyik tanára, név szerint Manjula, aktívan részt vesz e szombatiskolai ágazat munkájában. Ő a gyülekezetben is aktív volt, közben észrevette, hogy a közeli faluban az emberek nagyon magányosak és gondterheltek, és úgy érezte, hogy senki nem törődik velük, nem próbál segíteni nekik a nehézségeikben. Belátta, hogy bátorításra van szükségük, ezért megszervezte a szombatiskolai ágazatot. Manjula csoportja együtt énekelt a gyerekekkel és másokkal, akik még összejöttek.

Manjula és Abilasha észrevette, hogy egy vak ember is eljár a gyermekek összejöveteleire. Annyira élvezte az éneklést, hogy két hét múlva az édesanyját is elhozta magával. Az asszony megkérte a szombatiskolai csapatot, hogy vételezzék fel az énekeket, hogy a fia bármikor meghallgathassa és énekelhesse őket.

A szomszédgyerekek

A gyülekezésük helyétől nem messzire élt egy család, amelyben gyakran voltak civakodások. Mindig vitáztak, veszekedtek, ezért mindnyájan boldogtalanok voltak.

A házaspár két gyermeke észrevette, hogy a szomszédságban a gyerekek összejönnek, énekelnek és mesét hallgatnak. Ők ezt kezdetben csak a házuk ablakából szemlélték, majd a bejáratnál, míg végül elég bátorságot nyertek ahhoz, hogy csatlakozzanak az éneklő ifjúsághoz. Élvezettel hallgatták az énekek szövegét és a bibliai történeteket, s nemsokára ők maguk is elkezdtek énekelni, és felszabadultan csatlakoztak a többi gyerekekhez.

Manjula és a csapata hiszi, hogy maga Isten vezette őket abban, hogy ezen a helyen szombatiskolai ágazatot alapítsanak. Ezek a gyerekek, ma már a Lakpahana-i adventista iskolába járnak, méghozzá a falusi szombatiskolai ágazatnak köszönhetően. Manjula bátorítja a hívőket és minket is, hogy terjesszük Isten szeretetét.

2015. augusztus 1.

5. FÖLDI PARADICSOM

Ez egy Saumya nevű lány története. Amikor Saumya még kicsi volt, édesapja külföldre ment dolgozni, édesanyja meg egy másik helyiségben dolgozott, ezért Saumya a rokonoknál élt. Az apuka rendszeresen küldött pénzt a kislány számára, de a rokonok sajnos elvették maguknak, és nem gondoskodtak a lány szükségleteiről. Saumya szomorú és magányos volt.

Tíz éves korában, Saumya hallott az adventista Lakpahana iskoláról. Azt hallotta, hogy ott sok kisfiú és kislány él, és hogy boldogok.

Amikor 6. osztályos lett, Saumya elmehetett a Lakpahana iskolába. Eleinte nem is tetszett ott neki. A lány buddhista környezetben nőtt fel, ezért a keresztény környezet, ahol mindenki egy Istenhez imádkozik, nagyon furcsa volt neki. Hiányzott neki az otthona, ahol felnevelkedett, még ha barátságatlanok voltak is a rokonok. Ő csak ezt az egyetlen otthont ismert.

Aztán egy nap a diákotthon gondnoknője (aki a kislányoknak olyan, mint az anyukájuk), adott Saumyának egy Bibliát, és imádkozott vele. A gondnoknő elmesélte, hogy neki, személyesen mit jelent Jézus. Ez nagyon megérintette Saumya szívét, elkezdett imádkozni és elkezdte olvasni a Bibliát, amit a gondnoknőtől kapott. Elkezdett járni a bibliaórákra. Bizonyos idő elteltével Jézus a barátja lett, és Saumya megkeresztelkedett.

A rokonai nagyon megharagudtak, amikor ezt megtudták, és nem akarták őt visszafogadni a családba, mivel a lány már keresztény volt, ők meg buddhisták voltak. Habár ez nagyon fájta Saumyának, mégis azt vallja, hogy most sokkal jobb élete van, amióta megismerte Jézust, mint Urát és Megmentőjét.

Saumya kedvenc bibliai személyisége: József. „József olyan sokáig élt a családjától távol”, mondja, „de Isten mindenben, amit átélt, vele volt, és erőt adott neki a nehézségekben. Én is az isteni erő segítségével tudom túlélni.“

Saumya megtanulta, hogy Isten szavából bölcsességet és bátorítást meríthet. Egyik legkedveltebb bibliaverse a Zsoltár 46,2: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban”, mert itt azt írja, hogy Isten mindig segít. Saumya Ez a vers segített neki, hogy túltegye magát a nehéz pillanatokon.

Saumya örül, hogy Isten elvezette őt a Lakpahana iskolába – a számára ez egy földi paradicsom. Reméli, hogy egyszer majd tanítónő lehet, aki segíteni fog azoknak a gyerekeknek, akik nehéz helyzetben vannak, hogy ők is megtalálják Jézust.

Tevékenység

Fessétek ki Sri Lanka zászlóját!

- A hátszín: aransárga/narancssárga
- Az 1. függőleges sáv: sötétzöld;
- A 2. függőleges sáv: világos narancssárga;
- Az oroslán és a macska: aransárga /narancssárga;
- a négy levél: aransárga/narancssárga;
- az oroslán mögötti felület: sötétvörös

2015. augusztus 8.

6. A NAGY, SÁRGA KAMION, 1. RÉSZ

(Ezt a jól ismert történetet nagyon szeretik a gyerekek, és évek óta mesélik, világszerte.)

Egyszer régen, de nem olyan nagyon régen, a 13. szombati adományok segítségével felépült egy adventista iskola Sri Lanka hegyvidéki tájain. A közeli falvak lakói azonban nem néztek rá jó szemmel. Az egyik faluban így szóltak: „Jobb lett volna, ha nem a falu közelében építettétek volna ezt az iskolát.“ A másik faluban ezt mondták: „Nem fogjuk a gyermekeinket beíratni a ti iskolátokba.”

Útban a város felé

A misszióállomásnak volt egy nagy, sárga kamionja, amellyel eljártak élelemért a 20 km-re levő Kandi városba, s a misszióállomáson élő gyerekek ilyenkor mindig szívesen utaztak a kamionnal. Egyszer, az iskola igazgatója, Jurians úr, berohant a házba és megkérdezte a családot: „Akartok-e velem kamionozni a városba?“

„Ó, igen”, szólt azonnal az anyuka.

„Igen, igen”, kiáltotta a három gyermekük. Mintha a kisbaba is érezte volna az út izgalmait, mert mosolyogva kalimpált a kezével és a lábával.

„Akkor készülődjete”, szólt az apuka. „De Silva úr és én ma beutazunk a városba élelemért, és ő is magával viszi a családját.“ A

gyerekek örömmel ültek be a kamionba. Pár perc múlva az anyuka és a kisbaba is beült, s az apuka begyújtotta a kamiont. A motor felberregett, s a gyermeknevetéssel megtelt, sárga kamion ereszkedni kezdett a hegyről lefelé. A teherkocsi csörgött-csattogott az iskolaépületek és a kókuszültetvények között. Kizötyögött a kapun és elindult az úton. Az anyuka babusgatta a kisbabáját.

A hegyi úton haladva a nagy, sárga kamion átberregett a falun, ahol ezt mondták nekik: „Jobb lett volna, ha nem a falu közelében építették volna ezt az iskolát”, meg a másik falun is, ahol így szóltak nekik: „Nem fogjuk a gyermekeinket beírni a ti iskolátokba.” A gyerekek a kamion hátuljában énekeltek, nevetgéltek; a kisbaba is boldog volt az édesanyja karjain.

Vészhelyzetben

A nagy, sárga teherautó mindenütt végigberregett, a hídon keresztül, egy kis dombon át. És a következő kanyarban, éppen a fordulónál, ráfutottak egy nagy sárga autóbusszra.

Nem volt idejük lefékezni, de elkerülni se tudták az autóbusszt. Jurians úr gyorsan balra tekerte a kormányt. A gyerekek sikítottak, miközben a kamion oldalra dőlt, és a lélegzetüket is visszafojtották, mialatt elindult a lejtőn. Bum, bum, bum, le, le, le, a bokrok és a fák között. És akkor aztán nagy zörejjel és csörömpöléssel végül megállt.

Jurians úr kiugrott a teherkocsiból, és sápadt arccal a kamion hátuljához szaladt. „Éltek?” kiáltotta. „Azt hiszem igen”, mondta az anyuka összerázódva. „Én is jól vagyok”, mondta minden gyerek egyenként, amikor felfogták, hogy elmúlt a veszély. A kisbaba persze azt hitte, hogy mindez csak játék. Ő csak mosolygott és gagyogott.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

2015. augusztus 15.

7. A NAGY, SÁRGA KAMION, 2. RÉSZ

Ki emlékszik, hol zajlik a múlt szombaton elkezdett történet? (Sri Lankán) Mi történt, amikor a nagy, sárga kamion összetalálkozott a kanyarban és nagy, sárga autóbusszal? (A teherkocsi úgy 45 métert zuhant)

Jurians úr, a sofőr, kiugrott a kamionból. Hátraszaladt, hogy megnézzze a gyerekeket. Mindenki jól volt

Az őrangyalok

„Úgy 45 méter zuhantuk és még csak fel se fordultunk“, mondta De Silva úr.

„Csak kisebb horpadások vannak a teherkocsi elején“, mondta Jurians úr. „Az hiszem a bokrok és a fák valamelyest visszatartottak bennünket.“

„Én is úgy gondolom“, vallotta de Silva úr.

„Én meg azt hiszem, hogy az angyalok tartottak bennünket“, vágta rá az anyuka.

„Én is úgy gondolom.“

„Én is.“

„Én is“, mondták a gyerekek. Egy ideig mindenki hallgatott, mert az ember mindig csendben van, amikor tudja, hogy a közelben angyalok tartózkodnak.

„Hát ez egy csoda!“

A népeket szállító autóbusz vezetője sietve leereszkedett a lejtőn. Szinte mindenki biztosra vette, hogy a kamion utasai meghaltak. De amikor azt látták, hogy a teherkocsi négy keréken áll és az utasok sértetlenek, így kiáltottak fel: „Ez egy csoda! A ti istenetek bizonyára hatalmas és jó Isten, és veletek van!“

A kamiont egy kókuszfa mellett állt meg, néhány méterrel a folyótól. Itt van egy kis ösvény. Az emberek húzták-vonták a kamion, amely nemsokára feljutott az útra. A gyerekek ekkor ismét beugráltak a kamion hátuljába. Jurians úr megköszönte az autóbusz utasainak a segítséget, majd begyújtotta a kamiont. A nagy, sárga kamion felberregett, és aztán szépen folytatta az útját. Meg is érkeztek a városba. A gyermekek boldogan énekeltek Istennek a hálaénekeiket.

Miután megvették a szükséges dolgokat, megint visszaültek a teherkocsiba. A gyerekek a kamion hátuljában ültek, ez alkalommal az élelmiszereken. A nagy, sárga teherautó ismét áthaladt a falun, és a dombról le, a folyón át, vissza fel a dombra a kanyarig, és a fordulóhoz, ahol a baleset történt.

„Váraj, hadd nézzük meg!“

Amikor a sárga kamion átberregett a falun, ahol ezt mondták nekik: „Nem fogjuk a gyermekeinket beíratni a ti iskolátokba”, az emberek kiszaladtak az utcára, és integetve kiabáltak: „Álljatok meg, hogy megnézzük ezt a nagy, sárga kamiont! Hallottuk, mit tett értetek Isten! A ti Istenetek jó Isten! Azt akarjuk, hogy a gyermekeink a ti iskolátokba járjanak!”

Amikor meg odaértek a faluhoz, ahol az emberek így szóltak nekik: „Jobb lett volna, ha nem a falu közelében építettétek volna ezt az iskolát”, ezek az emberek is kiszaladtak az utcára, és integetve kiabáltak: „Álljatok meg, hogy megnézzük ezt a nagy, sárga kamiont! Hallottuk, mit tett értetek Isten! A ti Istenetek jó Isten! Örülünk, hogy a közelünkben éltek.”

Amikor odaértek az iskolához, ahol a diákok kint dolgoztak, a gyerekek integettek nekik és megkérdezték tőlük: „Na, jól volt?” A kicsik boldogan kiáltották: „Igen, csodás volt!”

Bizony, de még milyen csodás!

A nagy sárga kamion meg még sok éven át szolgált a misszióállomás szükségleteinek, szállítva az iskola számára szükséges élelmiszereket és egyéb kellékeket.

*Ezt a történetet Erik B. Hare jegyezte fel, de még sok más, szép történetet is, amelyet a Chapel Music honlapján a ChapelMusic.com. internetcímen találtok meg. Könyvei és CD-jei még az AdventistBookCenter.com internetes címen is megtalálhatók.

2015. augusztus 22.

8. MEGVÁLTOZOTT ÉLET

Swapon a nevem és Bangladesben élek. Hindu családban születtem, nálunk ez a hagyományos vallás.

Még kicsi voltam, amikor keresztények jöttek a falunkba. Még gyerek voltam, amikor keresztények jöttek a falunkba. Sok mindenfélét kínáltak és megkérdezték, szeretnénk-e keresztényekké válni. A faluban a legtöbb ember szegény, ezért sokan keresztényekké lettek, hogy

kaphassanak valamilyen támogatást. Néhány hónap múlva azonban visszatértek a hindu vallásukhoz.

Néhány év múlva ismét jöttek valamilyen keresztény emberek, de nem kínáltak semmit, hanem csak Igét hirdettek, és valóban nagyon érdekes volt.

Beszéltek egy emberről, Jézusról, aki szeretett minket és meghalt értünk. Arról is meséltek nekünk, amit ez a Jézus tett, amíg a Földön élt. Engem nagyon megragadott, amit mondtak.

Ezek az emberek egy ideig a faluban éltek, és meglátogattak bennünket az otthonainkban. Habár szegények voltunk, mégis szerettek bennünket. A tanításaikkal és a viselkedésükkel nagy hatást gyakoroltak rám, úgyhogy a legutóbbi találkozáskor kifejeztem a vágyamat, hogy jobban megismerjem Jézust és én is adventista keresztény legyek.

Isten imaválasza

Örülök, hogy megismertem Jézust és adventista keresztény lettem, de még mielőtt adventista lettem, a barátaimmal sok helytelen dolgot tettem, és nagy bajkeverők voltunk. De amióta keresztény vagyok, gyakran kicsúfolnak és gonoszkodnak velem. Egyszer például eljöttek hozzám és megfenyegettek. Azt mondták, hogy nem prédikáljak többet a faluban.

Eltöprengtem hát, hogy mit tehetnék értük. Először is elkezdtem értük imádkozni. Eszembe jutott egy idézet a Bibliából, ahol ezt olvassuk: „Szüntelen imádkozzatok“ (1Thess 5,18), és imádkoztam Istenhez, hogy érintse meg a szívüket, hogy ezen túl csak jó dolgokat cselekedjenek. Néhány nap múlva ismét megjelentek nálam, de csak bocsánatot kérni jöttek. Annyira örültem ennek, és igazán nagyon hálás voltam Istennek, hogy válaszolt az imáimra. Most már jó dolgokat tesznek, és sokat segítenek az embereknek. A mi Istenünk hatalmas, és meghallgatja az imáinkat. Ezért nagyon hálás vagyok Neki!

A falu népe nagyon szegény. Egyik naptól a másikig élnek. Nincsenek támogatóik, ezért én mindig nagyon igyekszek segíteni rajtuk. Tanítom a falu szegénysorú gyermekeit, akik még iskolába se járhatnak. Pénzzel nem támogathatom őket, mert nekem sincs, de nyújthatok nekik Jézus szeretetéből. Amikor valaki megbetegszik, vagy más gondjai vannak, meglátogatom, imádkozok érte, beszéltek neki Jézusról, aki szeret

bennünket és gondoskodik rólunk. Az emberek szívesen hallgatják, amit Jézusról mondok; ez reményt hoz az életükbe.

Nincs több varázsló-gyógyító

Boldogan dicsőítem Istent, mert szeret engem, és megoltalmaz a rossztól. Egyszer, amikor súlyos beteg voltam, édesanyám elvitt az orvoshoz, de ő nem tudott segíteni. Nagyon aggódott, ezért el akart vinni a falusi varázslóhoz. Mondtam neki, hogy én nem hiszek benne, és hogy csak Isten tud meggyógyítani, ezért hozzá kell imádkoznunk. Édesanyám elkezdett értem imádkozni, és néhány nap múlva felépültem. Az első dolog, amit megtettem: megköszöntem Istennek, hogy gondoskodik rólam.

Kedvenc igehelyem a 23. zsoltár. Minden alkalommal, amikor elolvasom, még mélyebben megtapasztalom Isten szeretetét. Micsoda ígéretet adott nekünk! Ez a zsoltár arra ihlet engemet, hogy szeressem Istent, mert rájöttem, hogy mindenről gondoskodik, amire csak szükségem van. A zsoltár arra buzdít minket, hogy bízzunk Istenben, s ezért is szeretem annyira ezeket a verseket. Kérlek benneteket, imádkozzatok értem, mialatt hirdetem Jézust az embereknek. Köszönöm.

2015. augusztus 29.

9. A KÉPTEKERCSÉS EMBER – 1. RÉSZ

Kelvin vagyok. A családommal a hegylejtőn élünk. Itt nincs iskola és nincs templom. Egyik nap együtt játszottam a gyerekekkel, amikor az egyik barátunk lelkesen odarohant hozzánk: „Láttam egy embert, nagy képeket tartott és történeteket mesél a gyerekeknek. Gyertek, megnézzük!”

Mindnyájan otthagytuk a játékot és elmentünk, hogy meghallgassuk ezt az embert. Meg is találtuk őt; a jobb kezébe egy nagy táskát cipelt, a bal kezében meg képtekercseket. Megmutatta a képeket és lebeszélte a történeteket. Nagyon tetszett nekünk, és útban hazafelé mindnyájan boldogok voltunk.

Az ember továbbra is mesélte nekünk a történeteket és mutatta a képeket, a falunkban és a környéken. Néhány nap múlva ismét

visszajött hozzánk és meghívott bennünket, hogy nézzünk meg egy filmet Jézusról. „Ki az a Jézus?“, gondolkodtam.

Valóban nagyon szerettem volna látni ezt a filmet, ezért hazaszaladtam, hogy megkérdezzem édesapámat, vajon elmehetnék-e a szomszédos faluba filmet nézni. Megengedte nekem, ezért gyorsan átmentem a szomszédos faluba. Az életben először néztem filmet, és ez a film nagyon tetszett nekem! A film után megkérdeztem az embert, akiről megtudtam, hogy Chirannak hívják, vajon bemutatná-e nálunk is ezt a filmet? Biztosított róla, hogy a jövő héten a mi falunkba jön, de előzőleg találni kell neki egy helyet, ahol az emberek letelepedhetnek és nyugodtan meglehetnének a filmet.

„Hát eljöhetsz hozzánk!“ Mondtam gyorsan. „Nekünk nagy házunk van, és sokan beférnek.“

Másnap megkérdeztem édesapámat, hogy mindez lehetséges-e, és nagyon boldog voltam, amikor megengedte. A következő csütörtökön sokan eljöttek hozzánk, hogy megnézzék a Jézusról szóló filmet. Megjött Chiran, és mindent beállított. Mielőtt bemutatta a filmet, elmesélte nekünk röviden, hogy ki az a Jézus, és miért jött a Földre. A falunkból sokan (engemet is beleértve) szerettük volna még jobban megismerni Jézust.

Chiran bácsi még máskor is beszélt nekünk Jézusról, és bemutatta nekünk az adventista egyházat. Beszélt szüleimnek az adventista iskoláról, és én nagyon izgatott voltam, amikor beíratk az iskolába!

Az adventista iskolába még sokkal többet megtanultam Jézusról, majd két év után elfogadtam őt személyes Megváltómnak, és megkeresztelkedtem. A családban azonban csak én magam lettem szombatünnepelő.

Chiran bácsi, aki adventista prédikátor, beszélt nekem a Rangamata közelében levő, bentlakásos iskoláról. Megígérte, hogy segít nekem eljutni oda, hogy tovább tanulhassak, és hogy szombattartó emberek között élhessek. Boldog voltam, ám tudtam, hogy nincs miből kifizetnem a tandíjat. Édesapámnak sikerült valahogy pénzt biztosítania ezért elküldött a Hill Tracts szemináriumra. Bizonyos idő elteltével, Isten kegyelméből ösztöndíjat is kaptam, ezért folytathattam a tanulmányaimat. De ez még csak a kezdet volt. . .

Folytatjuk

2015. szeptember 5.

10. A KÉPTEKERCSÉS EMBER – 2. RÉSZ

Nagyon örültem, hogy a bangladesi Hill Tractsba járhattam, ahol mindenki megtartja a szombatot. Az ösztöndíjnak is örülök, és hogy a befejezett 10. osztály után a középiskolát is itt fejezhettem be, és megkaphattam ezt a diplomát.

A befejezett középiskola után a szintén adventista Kellogg-Mookerjee Memorial egyetemre iratkoztam. Ez az iskola nagyon messze volt az én falumtól - majdnem két nap kellett, hogy odaérjek

Telefoni hívás

Amikor már az egyetemen voltam, egyszer felhívott valaki a falumból, akit nem ismertem. Az ismeretlen hang így szólt: „Kelvin testvér, az édesapád nagyon beteg. Gyere, amint tudsz, mert lehet, többé nem is fogod élve meglátni.”

Megkaptam az igazgatótól a hazautazási engedélyt. Miután hazaértem, elvittük édesapámat a kórházba, ahol az orvosok és a nővérek azt mondták: „Sajnáljuk, de nem segíthetünk az édesapádon”. Elvittük őt egy másik kórházba, ahol szintén ilyen választ kaptunk: „Édesapád nem fogja túlélni”.

Teljesen összetörtem. Azon töprengtem, hogy fog majd a családom túlélni édesapa nélkül, s nagyon aggódtam. Egy idő utána a barátom, Milton vigasztalni kezdett. Így szólt: „Testvér, semmit ne aggódj. Itt van Isten, aki viselni fogja a terhedet.”

Megmentve a nehéz tehertől

Sírtam, imádkoztam és nem akartam visszamenni az iskolába, de Milton így bátorított: „Csodát fogunk látni, csak higgy Istennek”. Átölelt, én meg úgy éreztem, hogy nagy kő esett el a szívemről.

Milton és én, visszamentünk az iskolába, minden szombaton böjtöltem és imádkoztam édesapámért. Így böjtöltem és imádkoztam egy ideig, s akkor egyszer valaki felhívott: „Kelvin, édesapád teljesen egészséges!” Könnyezve adtam hálát Istennek, és megtanultam még jobban bízni Benne.

Miután felépült a betegségből, édesapám elfogadta Jézust személyes Megváltójának. Ma nagyon boldog vagyok, hogy Isten megáldott engem és a családomat, és hogy egyáltalán megismerhettük Őt. Jelenleg nevelést és vallást tanulok a bangladesi adventista főiskolán. Imádkoztatok értem és azokért a polgártársaimért, akik még mindig semmit sem tudnak Jézusról.

2015. szeptember 12.

KINEK AZ ISTENE HATALMASABB? – 1. RÉSZ

Meleg és fülledt júniusi nap volt a bangladesi Hill Tracts adventista iskolában. Az iskola mellett mindjárt ott van az adventista imaház, az imaház mellett pedig egy nagy hindu templom. Egy hindu pap élt ebben a templomban, aki minden reggel és este imádkozta a bálványokat.

Tripura úr az iskola egyik tanára, de emellett még ő gondoskodik a diákok záróvizsgára való felkészítéséről. A gyülekezetet is az ő gondjaira bízták.

Ezen a péntek reggelen, Tripura úr és még néhány diák, bizonyos embereknél voltak látogatóban. Az imaházhoz visszaérve meglepetten vették tudomásul, hogy valaki elfoglalta az egyház földjét, és már el is kerítette. Tripura és a diákok megkísérelték felszedni a kerítést.

Hagyjátok a kerítést!

A hindu pap hirtelen előjött a templomból, elkezdett rájuk kiabálni, követelve, hogy hagyják a kerítést ott, ahol van. Azután ez a hindu pap Jézust mindenféle nevekkkel illette. Tripura megkérte őt, hogy ne illesse Jézust, a Teremtőt és Megváltót ilyen sértő szavakkal.

Ám a hindu pap csak még jobban felbőszült és így szólt Tripura úrhoz: „Majd meglátod estére! Az istennő nevében mondom, hogy este meghalsz, és egyetlen földi lény sem menthet meg!”

Tripura azonban nagyobb bízott Istenben, ezért odaszólt a hindu papnak: „Az én Istenem élő Isten, megbüntet téged, még holnap naplemente előtt. Senki a világon nem menthet ki a Mindenható Isten kezéből.”

A nagy meglepetés

Tripura és a hindu pap beszélgetését sok helyi lakós végighallgatta. Tudták, hogy a hindu pap nagyhatalmú és hitték, hogy erejét attól az istennőtől nyeri, akinek a templomot szentelték. Hitték, hogy ha úgy akarja, a hindu pap bárki életét bármikor megsemmisítheti. Féltek is tőle.

Biztosak voltak abban, hogy a hindu pap még aznap este végezni fog Tripura úrral.

Másnap reggel (szombaton) a helybeliek odacsődültek Tripura úr házához, hogy megnézzék mi történt vele. De nagyon meglepődtek, amikor Tripura úr nyitott nekik ajtót.

„Mit kerestek nálam ilyen korán?” kérdezte az embereket.

„Uram”, mondták az emberek, „mi tiszteljük önt, mint jó szomszédot. Egész éjszaka nem tudtunk aludni, annyira aggódtunk magáért. Gondoltuk, hogy reggelre már halott lesz, és eljöttünk kifejezni a részvétünket.”

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

Írta: Romesh Eka

2015. szeptember 19.

KINEK AZ ISTENE HATALMASABB? – 2. RÉSZ

Tripura szomszédjai nagyon meglepődtek, amikor látták, hogy még él, holott a hindu pap megfenyegette, hogy megöli.

De Tripura így szólt hozzájuk: „Én az élő és mindenható Istent imádom, és meglátjátok, hogy megbünteti a hindu papot, még naplemente előtt.”

„És hogy fogja őt megbüntetni?” kérdezősködtek.

„Nem tudom”, válaszolta, „de hiszem, hogy megbünteti őt.”

Ezen a szombaton a gyülekezet böjtölt és imádkozott. Megtartották a szombatiskolát és az istentisztelet többi részét. Délután ismét összejöttek, énekeltek és felolvastak a Bibliából, majd őszinte szívvel imádkoztak.

„Istenünk, imádjuk szent nevedet és lábaidhoz hajolunk. Bocsásd meg a bűneinket és hallgasd meg imáinkat. Te ismered az esetünket a hindu pappal. Hisszük, hogy te élő Isten vagy. Mutasd meg erődöt és hatalmat, hogy az emberek mind megértsék, hogy te élő Isten vagy, a Mindenható.”

A kis felhő

Ezen a meleg napon, mind a diákok, mind a tanárok, egész nap imádkoztak. Délután három óra felé egy kis felhőt fedeztek fel az égen, de azt még nem tudták, mit fog Isten tenni.

Egy idő után még több felhő tornyosult az égen. Erősen dörgött az ég, és villámlott. A hívők nemsokára nagy dörgés hallottak a közelben és azt látták, hogy két, egymást követő villám éppen a hindu templomba sújtott. A templom elkezdett égni, a bálványok lepotyogtak és összetörték. Tripura testvér és a diákok megértették, hogy ez volt Isten válasza az imáikra.

A hindu pap, félelemtől sápadt arccal futott Tripura úrhoz, hogy bocsánatot kérjen tőle azért, amit ellene és az ő Istene ellen mondott. Tripura úr megbocsátott neki, s az eső, ahogy jött úgy el is ment – tíz-tizenöt percen belül.

Miután elállt az eső, a falu népe elment megnézni a leégett hindu templomot és az összetört bálványszobrokat. Így szóltak Tripura úrhoz: „Uram, már tudjuk, hogy te egy nagy varázsló vagy, mert legyőzted a nagyhatalmú hindu papot, a te hatalmaddal és varázserőddel”.

„Nem”, mondta határozottan Tripura, „nem vagyok én semmiféle varázsló, és hatalmam sincs. Én csak imádom az élő Istent. Ő válaszolt az imámra.”

Isten erős és hatalmas. Nincs az, amit nem tud megtenni értünk. Higgycetek és bízzatok Benne. Ha hiszünk, akkor Isten megoltalmaz minket és harcol ellenségeinkkel, ahogy Tripura úrért és a bangladesi Hill Tracts adventista iskola diákjaiért megtette.

Barnarizses banánpuding

1 közepes nagyságú, felszeletelt banán

15 apróra vágott konzervgyümölcs

¼ csésze víz

2 kanálméz
1 kiskanál vaníliaaroma
½ kiskanál fahéj
½ kiskanál őrölt szerecsendió
½ csésze főtt barnarizs
A 13. szombati program

13. ISTEN MŰVE DÉL-ÁZSIÁBAN

Elbeszélő: Ebben a negyedévben három ország gyermekeivel találkoztunk. Ki tudná megmondani, melyik három országról van szó? (Sorolják fel a gyerekek: Kelet-Timor, Srí Lanka és Banglades. A missziós térképen is mutassátok meg.)

Ma van a tizenharmadik szombat. Ezen a szombaton szoktuk átadni különös adományainkat, amelyekkel ebben a negyedévben a kelet-timori, a Srí Lanka-i és a bangladesi testvéreinket támogatjuk.

1. szereplő: A negyedév elején két bátor kislányról – Febrináról és Helénáról olvastunk – ők kelet-timori gyerekek. Talán még emlékszetek, hogy nagy gondjaik voltak az iskolában, mivel szombatonként nem mentek el a tanításra. A tanáraik nem értették meg, hanem még meg is büntették őket. A kislányok azonban hűek maradtak Jézushoz, és megtartották a szent szombatnapot.

Elbeszélő: Sok adventista szülő és gyermek imádkozik azért, hogy iskolát építhessünk Kelet-Timorban. E, tizenharmadik szombati adományaink éppen ennek az iskolának a felépítését támogatják, hogy az ottani adventista gyermekek rendes diákokként járhassanak iskolába, és nem büntessék őket a szombat megtartása végett.

2. szereplő: A következő ország, amellyel megismerkedtünk: Srí Lanka. Talán még emlékeztek A nagy, sárga kamion című izgalmas történetre, és ahogy Isten megoltalmazta a tanárokat és a gyerekeket a szakadék lejtőjén.

1. szereplő: Olvastunk még a Srí Lanka-i Lakpahana adventista iskola diákjairól. Lakpahana jelentése „fénylő világosság“, és nagyon érdekes volt meghallgatni, hogyan használta fel Isten az embereket ebben az iskolában, hogy Abilasha, hindu kislány szívébe isteni

világosságot hozzanak, és segítettek Saumyának, akit elhagyott az édesanyja. Mindkét lány átadta szívét Istennek és most boldogok a Lakpahana-i adventista iskolában.

Elbeszélő: A Lakpahana, adventista egyetem és középiskola egy nagyon szép hely, ám az iskola területén sajnos nincs imaház. Ezért a 13. szombati adományaink egy részével az imaház felépítését támogatjuk az iskola területén.

2. szereplő: A harmadik ország, amelyről szó volt: Banglades – ahonnan szintén meghallgattunk néhány izgalmas történetet: „Kinek az Istene hatalmasabb?“, „Kelvin és a képtekercses ember“, „Megváltozott élet”...

1. szereplő: E történetek segítségével arra emlékezünk, hogyan használja fel Jézus a kedvességünket arra, hogy mások is megismerhessék Őt; hogyan válaszol az imáinkra, és hogyan gondoskodik a népéről.

2. szereplő: Az adventista iskolák nagyon fontosak, mert itt rengeteg diák ismerkedik meg Jézussal, és később át is adja a szívét Neki. Az adventista iskolákban azt is megtanulják, hogyan lehetnek misszionáriusok, hogyan segíthetnek másokon.

Az adományaink egy részével ma egy egészségügyi iskolai épület felépítését támogatjuk az adventista iskola keretében (amelyről „A képtekercses ember” című történetben mesélt Kelvin).

Elbeszélő: De most, még mielőtt begyűjtenénk az adományainkat, két rövid történetet szeretnénk veletek megosztani.

1. szereplő: A történet két fiúról szól, akik a bangladesi „Maranatha” adventista iskolába jártak (még úgy is hívják, hogy „SAMS”).

2. szereplő: Az első kisfiút Mohesnek hívják. Mohes nem keresztény családban született, de amikor 10 éves volt a szülei megismerték Jézust és csatlakoztak az adventista egyházhoz.

1. szereplő: Azt akarták, hogy a fiuk adventista nevelésben részesüljön, azért beírták a Maranatha iskolába (SAMS-ba).

2. szereplő: Itt Mohes még jobban megismerte Jézust, és úgy döntött, hogy megkeresztelkedik. Idővel nem csak ő nőtt meg, hanem a Jézus iránti szeretete is, ezért elhatározta, hogy prédikátor lesz, hogy hirdethesse Istent az embereknek.

1. szereplő: Mohes tehát folytatta a tanulmányait és végül prédikátor lett. Ekkor visszament a falujába, de nagyon félt, hogy prédikátorként nem fogják az emberek elfogadni.

2. szereplő: De Mohes nagyon meglepődött – a falu népe nagy örömmel fogadta! „Elöttem még egyetlen prédikátor se járt itt”, mesélte Mohes, „ezért egyszerűen megkedveltek.”

1. szereplő: Azért mégsem örült mindenki Mohes visszatérésének, főleg nem annak, hogy prédikátor lett. A régi barátai kinevették és kicsúfolták.

2. szereplő: Egyszer azonban az egyik régi barátja nagyon megbetegedett és Mohes elment meglátogatni. Így mesélte el nekünk a történeteket:

1. szereplő: „Nagyon meglepődött, amikor meglátott! Azt mondta: Kinevettünk sértegettünk, te mégis eljöttél meglátogatni?” Bocsánatot kért és én megbocsátottam neki. Ismét jó barátok lettünk, majd a többiekkel is összebarátkoztam. Mindnyájan elkezdtek járni a gyülekezetembe, most meg már a gyülekezet hívei! Annyira hálás vagyok Istennek ezekért az eseményekért!”

Elbeszélő: A másik történet Anukulról szól. Mint Mohes, Anukul is a bangladesi Maranatha (SAMS) adventista iskolába járt. A diákotthonban megismerte Jézust és átadta neki a szívét.

1. szereplő: Anukul másoknak is elmondja, mennyire szereti Jézust, és segít, ahol csak tud. Ő és a barátai egyszer megláttak egy bácsit, aki az út mellett sírdogált.

2. szereplő: Megálltak és megkérdezték őt, hogy miért sír. A bácsi zokogva mesélte, hogy egy tolvaj ellopta az összes pénztét.

1. szereplő: Anukul és a barátai annyira sajnálták az embert, hogy azonnal imádkoztak érte, hogy Isten legyen a bácsi segítségére.

2. szereplő: Másnap, Anukul és a barátai, elmentek megnézni a bácsit.

1. szereplő: Az ember nagyon megörült a fiatal barátainak, ezért megkérdezte őket: „Tudjátok-e, hogy mi történt? A tolvaj visszahozta az összes pénzt!”

2. szereplő: Anukul és a barátai meglepődve és boldogan hallgatták! Akkor ismét imádkoztak a bácsival, és megköszönték Istennek a

csodálatos imameghallgatást. Ima után így szól hozzájuk a bácsi: „A ti Istenetek valóban hatalmas – szeretném őt jobban megismerni!”

1. szereplő: Anukul elmesélte az embernek az Istenről szóló igazságot, és felolvasta neki a János 11,35-t. „Szeretem ezt a verset, mert látom benne, hogy Jézus lejött a Földre és feláldozta életét a bűneinkért”, mondja Anukul.

Elbeszélő: Ma, a 13. szombati adományaink által, alkalmunk van segíteni sok olyan emberen, aki a Dél-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízióban él. Köszönjük, hogy nagylelkűen fogtok adakozni. Az Interneten is átadhatjátok adományaitokat és megtekinthetitek a www.giving.adventistmission.org honlapot.

KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

A következő negyedévben a Dél-Afrikai – Indiai-óceáni Divízióról fogunk hallani. Ennek keretében tervbe vettünk egy iskolát Botswana-ban, egy adventista egészségügyi központot Zimbabwe-ben, és egy menzát a Solussi egyetemen (Zimbabwe). A 2016-ban bemutatjuk nektek a Dél-Amerikai Divíziót, amelynek keretében a brazil Amazon régióra, meg Paraguay és Uruguay országokra összpontosítunk.

ÉTELRECEPTEK A DÉL-ÁZSIAI – CSENDES-ÓCEÁNI DIVÍZIÓBÓL

Zöldséges Roti (palacsintalepény)

3 ½ csésze liszt

1 ½ friss kókuszreszelék (vagy ½ csésze szárított kókuszreszelék és ¼ csésze olaj)

1 kiskanál só

1 nagyobb sárgarépa

2 apróra vágott vöröshagyma

1 csésze reszelt káposzta

½ csésze vagdalt póréhagyma (aki szereti, de el is hagyhatjuk)

Elkészítése:

A hozzávalókat sima tésztává keverjük, ha szükséges adhatok hozzá egy kis vizet. A tésztát lisztezett vagy sütőpapírral fedett felületen kinyújtjuk, pohárral vagy pogácsaszaggatóval kiszaggatjuk. A kissé megolajozott serpenyőt felmelegítjük. Addig sütjük, míg megpirul, vagy barna pöttyöken nem kap, ekkor megfordítjuk és a másik felét is kisütjük. Tálcára szedjük őket. Melegen vagy hidegen tálaljuk. Később még akár újra is melegíthető.

Lencsés tejberizs

2 2/3 csésze barna rizs, főtlen

1 1/3 csésze zöld lencse (egészlencse)

3 csésze víz

2 csésze kókusztej

Só, ízlés szerint

Elkészítése:

Főzzétek meg a rizst és a lencsét. Adjátok hozzá a kókusztejet és a sót, és főzzétek, amíg jól megfő. Miután kész, szedjétek tányérba és melegen tálaljátok egy kis cukorral, mézzel vagy banándarabokkal.

Brenjol Mojul (lila padlizsán)

500g padlizsán

olaj a kisütéshez

4 vagy 5 gerezd apróra vágott fokhagyma,

1 közepes apróra vágott vöröshagyma,

½-es darab friss, apróra vágott gyömbér,

1 evőkanál szójaszósز

½ teáskanál piros chili por

½ teáskanál só, vagy ízlés szerint

1 teáskanál cukor

1 teáskanál ecet vagy citromlé

Elkészítése:

A hámozott, apróra vágott padlizsánt az olajon aranyszínűre és ropogósra sütjük.

A serpenyőből kiszedjük az olajt, csak egy kiskanálnyit hagyunk benne, amelyre rátesszük a foghagymát, vöröshagymát, gyömbért. Üvegesre dinszteljük. Hozzáadjuk a szójaszószt, sót és cukrot. Mindezt összekeverjük a padlizsánnal és visszarakjuk a serpenyőbe. Levesszük a tűzről és hozzáadjuk az ecetet vagy a citromlét. Jól átkeverjük, letakarjuk, majd főtt rizzsel tálaljuk.

Njom misor (saláta)

- 3 1/2 csomag mungóbab tészta
- annyi forrásban levő víz, hogy ellepje a tésztát
- 2 csésze reszelt káposzta
- 1 reszelt sárgarépa
- 2 csésze felaprított uborka
- 2 evőkanál friss mentalevél
- darabos földimogyoró
- 1/4 közepes lilahagyma, vékonyra szeletelve
- Öntet:
- 1 citromlé
- 5 foghagyma (préselt, sóval folyékonyra kevert)
- só
- 1 barnacukor

Elkészítése:

Áztassuk mungóbab-tésztát a felforralt vízbe, és 2 percig hagyjuk puhulni; lecsepegtetjük. Összekeverjük a káposztával, sárgarépával, uborkával és mentalevéllel, és félretesszük.

Öntet: a citromlét és a foghagymát egy kis tálba tesszük, és 1/4 csésze forró vizet adunk hozzá; ezt jól elkeverjük. Hozzáadjuk a sót és a barna cukrot. Leöntjük vele a salátát és darabos földimogyoróval meg lilahagyma szeletekkel díszítjük.

Sajor (tavaszi tekercs)

- 1 csomag hengeres tészta
- 1/2 csésze (2) sárgarépa,
- 500gr Taro (számunkra: burgonya)
- 3 gerezd fokhagyma, apróra vágott vagy préselt

Elkészítése:

A sárgarépat, burgonyát és a foghagymát egy kis olajon megforgatjuk (úgy 3 percig). Levesszük a tűzről. Egy nagy kanállal rakunk belőle a tésztatekercsbe. Amikor mind megtöltöttük a serpenyőbe egy kis olajt (2 kanállal) teszünk. A forró olajon aranysárgára sütjük őket. Lecsepegtetjük az olajtól és így forrón tálaljuk.

Cha spai pset (zöldséges sültgomba)

500g zöldségféle

1 kiskanál só

3 gerezd foghagyma

1 kiskanál olaj

500g apróra vágott, sózott sampinyongomba

½ teáskanál kukoricakeményítő, hogy felszívja a vizet

Elkészítése:

Egy nagy lábasban felforraljuk a vizet. Hozzáadjuk a sót, és a gombát, két percre, hogy megpuhuljanak. Leszűrjük. Egy percig pirítjuk a foghagymát. Rátesszük a gombát. Még 2-3 percig sütjük. Sózzuk. Ha a gomba levet engedett, meghintjük kukoricakeményítővel, hogy beigya a vizet.

A gombát és a zöldségfélét egy tányérra rakjuk és a megmaradt lével leöntjük. Még frissen, melegen szolgáljuk fel.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Gyermekosztálya
Felelős: Ana Gagić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015
Istentiszteleti használatra